

JAKÝ JE NÁŠ
NÁRODNÍ KÁMEN?

VZKAZ HANNAH KRAUS

DÍLO A DIVADLO
JÁRY CIMRMANA

IN
MEMORIAM

WEIGEL, GOTT,
CHRAMOSTOVÁ A JÜPTNEROVÁ

NÁRODNÍ
KÁMEN

str. 4-7

HLAVNÍ TÉMA
IN MEMORIAMWiegel - Óda na Cimrmana
str. 16-17
Svit podzimních umřelých
str. 26-28

MATĚJ FANTA

Interview
na str. 10-12

CHLAD

str. 21

HANNAH
KRAUS

Interveiw na str. 22-25

NOVÍ
UČITELE

Anketa na str. 30-31

SKOTSKÁ
NADHERA

str. 32-35

Adaptační kurz 2019

DRAZÍ ČTENÁŘI,

prázdniny jsou bohužel za námi, a tak mi nezbývá nic jiného, než vás přivítat v novém školním roce 2019/2020. Avšak ne tak zhurta, první číslo Student Revue se nese v poněkud pochmurné atmosféře, jelikož na podzim zasáhla Paní smrt a vybrala si pár známých osobností – například Jaroslava Weigela nebo Karla Gotta, Vlastu Chramostovou. Proto jsme se nakonec rozhodli zvolit na začátek tohoto školního roku trochu depresivnější hlavní téma. Ale nezaoufejte, připravena je i spousta pozitivních článků. Těšit se můžete na rozhovor s Matějem Fantou o basketbalu, rozhovor s novou lektorkou angličtiny na naší škole Hannah Kraus, podíváte se do Skotska, přečtete si i nějakou původní tvorbu našich studentů... ale pokud chcete vědět více, listujte dále.

PAVLÍNA LENGHARTOVÁ

šéfredaktorka

NAJDETE NÁS ONLINE!

Buď na adrese <https://joom.ag/vLSe> nebo v aplikaci Joomag na Google Play pod heslem „Student Revue“.STUDENT
REVUE

STUDENTSKÝ MAGAZÍN STUDENT REVUE ● ČÍSLO ZÁŘÍ-ŘÍJEN 2019

✉ studentrevue@gmail.com, **Šéfredaktorka:** Pavlína Lenghartová, **Redaktoři:** Sofie Anna Janebová, Zuzana Nocarová, Karolína Soukupová, Jakub Škvrna
Grafická úprava: Filip Janeček, **Příspěvatelé:** Jan Vrána, Klára Kulinová, Adéla Franka Chromcová, Adéla Kuželová, Štěpán Pavlíček, Adéla Šafránková
Konzultace: Mgr. Věra Janečková

NÁŠ NÁRODNÍ KÁMEN

*Kameny, které představují zhmotnění
našeho domova.*

TEXT: Jan Vrána 6.0

Děčínská vrchovina

Vrchovina nese také alternativní název Labské pískovce. Ty jsou tu opravdovými králi, ať už jde o Pravčickou bránu nebo třeba o Tiché stěny.

V následujícím článku vás seznámím s kameny, které jsou pro naše české země typické a představují jakési zhmotnění našeho domova.

OBLIBA ČESKÉHO GRANÁTU OBČAS KOLÍSALA, ALE OD ZAČÁTKU MINULÉHO STOLETÍ SE OPĚT STÁVÁ VYHLEDÁVÁNÝM ŠPERKAŘSKÝM KAMENEM.

Kdybychom měli vybrat horninu, z níž jsou historické Čechy postavené, tak s jistotou zvolíme pískovec. Tato jemnozrnná hornina vznikla ukládáním sedimentů v pravěkých mořích. Moře jsou dávno pryč, ale pomníky dávných dob v podobě pískovcových skal tu máme dodnes. Z pískovce máme historickou část našeho hlavního města. Ať už je to Karlův most, budova Národního divadla, Národní muzeum, Pražský hrad, Staroměstská radnice, ale i skoro celé Staré Město. Problémem je, že pískovec začne po nějaké době v důsledku nečistot v ovzduší černat a Praha je spíše středověce černá, než aby měla lidštější béžovou barvu. To ve Vídni je mnoho budov z vápence, a tak mají budovy pěkně bílé.

Pískovec využíváme už od počátků osídlení našich zemí, ale snad nejvíce se hodí k baroku. Např. barokní sochy a výzdoba Kuksu stojí za vidění. Baroko ve spojení s pískovcem perfektně doplňuje naši poetickou krajinu malých zvlněných kopečků. Pěkné využití pískovce v lidové architektuře můžeme nalézt ve vesnicích v okolí Katusic nebo na Kokořínsku.

Abych nemluvil jen o kameni, který leží všude okolo nás. Pojďme se zamyslet, který drahý kámen, by mohl být naším národním kamenem.

V poslední době by čím dál tím více lidí zmiňovalo vltavín. Tento kámen nebo přesněji tektit, minerál vzniklý dopadem mimozemského tělesa na zemský povrch a následným roztavením křemenných písků, které se dostaly až k nám na území jižních Čech, je v poslední době velmi vyhledávaný. Ale nebylo tomu tak ještě do padesátých let minulého století. Ono je to totiž složením pouhé sklo, které vytvořila příroda. Vltavín je krásný minerál, jak někteří říkají, utkaný z hvězd oblohy a má v sobě určité kouzlo, které na světě v ničem jiném neobjevíte. Ale fakt, že je to pouhé měkké sklo, které ještě pár desítek let nazpátek člověk považoval za obyčejný kámen, prakticky navrhuje být naším hlavním národním kamenem. Drahokam, který nás proslavil po celé Evropě, se ještě dnes nechá najít v horské osadě jménem Jizerská louka. Zde se těžily safíry a jiné drahokamy již od 14. století. Tato malá louka v samotném srdci Jizerských hor se zasloužila o evropskou slávu drahokamů českých zemí. Čechy byly ještě do konce 18. století skloňovány snad ve všech evropských jazycích, např. Steinland Böhmen nebo Boemia della Magna. V italských Benátkách nebo Florencii z nich dokonce mistři dělali mozaiky. Z této doby pochází staré úsloví, že kameny, kterými pastýři v severních Čechách házejí po dobytku, jsou dražší než zvíře samo.

Bohužel již dávno pominuly doby, kdy byly naše země evropským symbolem drahokamového bohatství. Naleziště se nachází asi pouze na dvou hektarech sedimentů a po půl tisíciletí těžby zde zbylo už jen nepatrné množství safírů. Safírový potok je dnes chráněnou rezervací a i s povolením trvá občas několik dní najít pár milimetrové zrnko modrého korundu. Takový drobek je pak mezi sběrateli velmi vyhledávaný.

Asi již čekáte, jaký kámen po zaniklé slávě safírů zaujal volné místo našeho národního drahokamu a je jím až dodnes. Ano je to český granát, odrůda granátu zvaná pyrop. Pyropy se nacházejí i jinde ve světě, jako např. v americké Arizoně nebo v Číně. Ty naše sice nevykukují velikostí, ale svou barvou a kvalitou do zajista předčí své světové konkurenty. Český granát byl velmi častým kamenem ve špercích někdy od začátku 18. století, kdy se začalo s rozsáhlejší těžbou granátů v Českém středohoří. Granátů bylo tehdy tolik, že se zasazovaly dokonce i do mědi a mohli si je dovolit i chudší obyvatelé. Obliba českého granátu občas kolísala, ale od začátku minulého století se opět stává vyhledávaným šperkařským kamenem. Těžba probíhá strojově jak ve Středohoří, tak i v Podkrkonoší u Hostinného. Šperky s rudým kamenem má dnes doma ne jeden z nás. Jako symbol české krve, kapičky krve, kterou naši mistři brusí a poté zlatníci přemění do nádherného šperku. ●

Safír

Foto mého nálezu safíru z letošního léta, Jizerská louka – Safírový potok

Safír

V Italských Benátkách nebo Florencii z nich dokonce mistři dělali mozaiky.

DŘEVOSOCHÁNÍ

ANEB KDYŽ SE SE DŘEVEM KOUZLÍ

TEXT: **Karolína Soukupová** 28

Kdo z nás nikdy neobdivoval geniální, do detailu propracované kamenné, sádrové, nebo dřevěné sochy? Lidé zabývající se sochařinou jsou vlastně takoví kouzelníci.

VEZMU NEJ-
VĚTŠÍ PILU,
DOMA JICH
MÁM ASI 12
NEBO 13 A ZA-
ČNE SE TO
MYDLIT, UDĚLÁ
SE NĚJAKÉ KO-
PYTO, V NĚMŽ
SE ZVÍŘÁTKO
NEBO POSTA-
VA HLEDÁ.

Dokáží s pořádnou dávkou zručnosti, trpělivosti a nadání proměnit například kus neopracovaného dřeva ve tvar, který vypadá jako vodník s dýmku v pravé ruce, Krakonoš, nebo bota, kterou by bez obav mohl navléci na svou líbeznou nožku i Yetty. Tyto a další postavičky, předměty či zvířátka vznikají s láskou k tomuto řemeslu. Je úžasné sledovat, jak se mistrům svého oboru mění kus dřeva v nádhernou, propracovanou sochu. Ale co všechno práce spojená s dřevosocháním obnáší? Na toto téma jsem si popovídala s vtipným a neúměrně skromným dřevosochařem jménem Pavel Holec, který se svému oboru věnuje již 13 let.

1. S jakým druhem dřeva se nejlépe pracuje?

Nejlepší dřevo je modřín, protože dobře barví, má červený střed, okolo je bílý. Vynikají na něm hloubkové řezby. Akorát se do něj dal kůrovec, takže nám mizí z lesů. Pak se taky dá pracovat s dubem, ale ten je opravdu hodně tvrdý. Stejně tak listnáče.

2. Kde berete inspiraci?

No, to je těžké (smích). Teď jsem řezal Krakonoše, kterého jsem prakticky ještě nikdy nedělal. Vytiskl jsem si obrázek na internetu, kouknul na něj a podle předlohy řezal. Já to nijak neřeším, sice mi nadávají, že řezu rychle, ale já to jinak neumím (smích). Ovšem zase někdy, když se řeže dva až tři dny v kuse, večer se popíjí, hned je inspirace o trochu víc...

3. Kudy vede cesta od neopracované části dřeva k hotovému dílu?

Vezmu největší pilu, doma jich mám asi 12 nebo 13 a začne se to mydlit, udělá se nějaké kopyto, v němž se zvířátko nebo postava hledá. Poté se berou menší a menší pily a různé lišty, až po ty špičaté. Těmi se to doladí, pak se to třikrát brousí a napouští, na to má každý samozřejmě své tajemství, různé přípravky na oči, vousy....

4. Jaké nástroje používáte nejčastěji?

Elektrické nástroje, takže úhlové brusky a motorové pily.

5. Na jaké své dílo jste nejvíce pyšný?

No, mně se žádné nelíbí (smích). Doma nemám nic. Já jsem nejvíce pyšný na to, že se to lidem líbí, pak jsem tak trošku hrdý. Myslím si, že kdyby člověk byl hrdý na své dílo, tak s tím končí, protože lidé jdou pořád dopředu, posouvají se. Kdybych zjistil, že je to hezké, tak je to špatně...●

Krakonoš

Vezmu největší pilu, doma jich mám asi 12 nebo 13 a začne se to mydlit.

ROZHOVOR S MATĚJEM FANTOU

BASKETBAL
MÁ SLOŽITĚJŠÍ
PRAVIDLA NEŽ
OSTATNÍ SPOR-
TY A TAKÉ JE
NÁROČNĚJŠÍ SE
NAUČIT JEHO
ZÁKLADY.

TEXT: **Zuzana Nocarová 40**

Matěji, v poslední době se nemluví o ničem jiném než o uplynulém Mistrovství světa v basketbalu mužů, které se poprvé v historii konalo v Číně. Co na letošní MS říkáš? Sledoval jsi průběh turnaje?

Letošní MS mě moc bavilo sledovat. Český tým mě osobně velmi překvapil. Už v přípravě jsem čekal, že by na turnaj nemuseli jet jen jako účastníci se tým, ale že by mohli předvést něco zajímavého. To, že dojdou takhle daleko, jsem nečekal. Určitě je to skvělá reklama na český basket.

Jak dlouho basketbal vlastně hraješ? Jaké byly Tvé začátky?

Basket hraju už nějakých 10 let. Začínal jsem v roce 2008 v Mladé Boleslavi za tým TJ Autoškoda Mladá Boleslav. Poté jsem v roce 2014 přestoupil do USK Praha, kde jsem odehrál čtyři sezóny – žákovská extraliga, extraliga kadetů, mládežnické turnaje EYBL. Dva roky jsem v Praze chodil na sportovní gymnázium Přípotoční, odkud jsem se vrátil zpět na tuto školu.

Proč sis vybral tento sport?

Je to takový rodinný sport. Hrál ho tatka, děda, teta a teď hraje i brácha.

Máš nějaký vzor? Někoho, koho třeba obdivuješ?

Tak ze zahraničí je to určitě Kristaps Porzingis z týmu Dallas Maverick a v Česku Jaromír Boháčik, který hraje za tým Basketball Nymburk.

Co pokládáš za svůj největší úspěch?

Asi největším úspěchem je pro mě účast na Mistrovství Evropy do 16 let, také jsem byl v reprezentaci U17 a v rozšířené nominaci U18. Úspěch z české soutěže je dvojnásobné stříbro z extraligy kadetů.

Jak často trénuješ? Za jaký tým Tě můžeme vidět hrát v letošní sezóně a liší se nějak Tvoje nynější příprava od těch předešlých?

Letos budu hrát extraligu juniorů za Basketbalovou akademii Nymburk. Trénuju každý den - třikrát týdně jezdím do Nymburka a dva tréninky absolvuji zde v Boleslavi s týmem mužů. Když jsem hrál za tým USK Praha a chodil na sportovní gymnázium, tak jsem trénoval v podstatě každý den dvoufázově, díky tomu, že vyučování začínalo 4 dny v týdnu až v 10 hodin dopoledne, tak jsme měli prostor pro ranní tréninky, přičemž se jednalo o dva ranní tréninky v hale, jednou plavání a jednou kompenzační cvičení. Odpoledne poté posilovna a trénink s týmem. V sezóně 2018/19 jsem hrál 2. ligu mužů za Mladou Boleslav. Měl jsem pouze tři týmové tréninky týdně, takže jsem to doplňoval střeleckými tréninky ráno před vyučováním a dalšími individuálními aktivitami.

Jak jsi do nového týmu zapadl?

Přišel jsem někdy na konci května, když mi skončila sezóna v Mladé Boleslavi a začal jsem jezdit do Nymburka na první tréninky. S řadou kluků jsem se znal z různých turnajů, z reprezentace a z extraligy kadetů, kde o sobě v podstatě všichni hráči mají přehled. Takže s příchodem do nového týmu problém nebyl.

Jaká byla letní příprava?

Letní příprava byla náročná, začínal jsem druhý týden v červenci. První tři týdny se jednalo o tréninky, které byly zaměřené spíše na rozvoj kondice a na individuální činnosti. V srpnu se poté pokračovalo standardní týmovou přípravou již s kompletním trenérským týmem a všemi hráči. Na závěr přípravy jsme se zúčastnili dvou přípravných turnajů, které se konaly

na Slovensku a v Německu. A teď o víkendu začíná česká extraliga juniorů.

S kým nebo proti komu jsi měl tu největší čest hrát?

Tak to vím úplně přesně. Bylo to v sezóně 2017/2018, kdy jsem byl s kategorií U18 s týmem USK Praha na turnaji na Tenerife. Turnaje se zúčastnily nejlepší mládežnické týmy z Evropy – např. Real Madrid, Barcelona nebo třeba i nějaké lotyšské týmy. Byl tam hráč Barcelony Luka Šamanić, ročník 2000, který byl letos draftován do NBA a nyní hraje za tým San Antonio Spurs.

Je těžké uspět v basketu v Čechách?

V České republice basketbal nepatří zrov-

na mezi populární sporty. Takže basketbal tolik lidí nehraje. Basketbal má složitější pravidla než ostatní sporty a také je náročnější se naučit jeho základy. Řekl bych, že i to je jedním z důvodů. Doufáme, že po letošním Mistrovství světa basketbal zaujme mládež a děti se o tento sport začnou více zajímat.

Děkuji za rozhovor a do nastávající sezóny 2019/2020 přejeme řadu úspěchů a trochu sportovního štěstí! ●

Příprava

Trénuju každý den - třikrát týdně jezdím do Nymburka a dva tréninky absolvuji zde v Boleslavi s týmem mužů.

PŘÍPAD MÝDLOVÉ VŮNĚ

2.
DÍL

Další den jsem zjistil, že je zároveň mojí novou spolužačkou.

TEXT: **Sofie Anna Janebová 2.0**

Ve třídě jsem se posadil vedle jistého Davida Trubky, který se stal i mým novým kamarádem. Když jsme si asi po třech dnech povídali o mé sestřence, stal se mi i dobrým zdrojem informací.

“Tak Dominika je tvoje sestřenice? To bych nechtěl...”

“Proč? Vždyť je celkem fajn, ne?”

“Zdání klame, ale u ní platí dvojnásob...”

“Ale proč?”

“Víš, ona je taková složitá. Už jen to, že je chytrá a dostává trojky je na ní divné.” dopověděl a podíval se na ni, jak si čte nějakou obsáhlou knihu.

“A to se pozná jak? Ten, kdo je chytrý, dostává jedničky, ne?” namítl jsem.

“No to taky, ale u ní je to spíš tak, že ona toho sice hodně ví, ale když jí něco nebaví, tak si prostě vytáhne nějaký hádanky a dál nedává pozor. Profesorka se na ní často zlobí a dává jí kule za práci v hodině.”

“No, ale přeci jsi říkal, že dostává trojky!” žádal jsem vysvětlení.

“A v tom se projevuje to, že je chytrá!” řekl David s jistým šibalským tonem v hlase. “Stejně kulí, kolik dostane za práci v hodině, dostane jedniček normálně nebo za přidanou práci. Když to zprůměruješ, dostaneš trojku!”

“Ale to není jediný důkaz její chytrosti.” pokračoval.

“To třeba jednou, když nás na matiku suplovala Házová (to je jedna přísná matikářka, určitě ji brzo poznáš), tak jsme se nějak rozpovídali. A Házová se na nás pochopitelně naštvála a oznámila nám,

že dokud nebudeme umět všichni Einsteinovu teorii relativity sborově odříkat, že se neheme ze třídy.

To by nebylo tak těžké, jenže ona to po nás chtěla i vysvětlit. Celá třída rázem zmlkla, nikdo nevěděl, co s tím. A mezitím, co Zora už začala pofňukávat, že nestihne autobus, začala Dominika opatrně po třídě rozepisovat papírky se zněním všech tří bodů Einsteinovy teorie relativity. Jakmile jí dobrovolníci začali pomáhat s prepisováním textu, všichni ho za chvíli uměli nazpaměť ještě před koncem hodiny. Zazvonilo, až když Daniel dovysvětlil, že čím rychleji poletíme, tím nám bude čas utíkat pomaleji. Házová na ty papírky samozřejmě nepřišla a Dominika byla raději tak opatrná, že jsme jí museli všechny odevzdat.”

“Proč?”

“Prý aby Házová nějaký nenašla.” zasmál se David. Musím přiznat, že mě tato historka pobavila.

“Ale to nejzajímavější jsem ti ještě neřekl,” vzpomněl si můj nový kamarád a najednou zvázněl. Natočil si židli tak, aby se mi díval do očí a seznámil mě s další zajímavou příhodou.

“Jednou přišly do třídy Emma a Monča se záhadou týkající se tvé sestřenice. Prý ji několikrát viděly, jak jde do klubovny s nápisem: Nevstupovat, soukromá poradna. Nikdo samozřejmě nemohl najít vhodné vysvětlení, ať jsme si lámali hlavu sebevíc.”

“Ale vždyť jste se jí na to mohli zeptat!” odpověděl jsem mu.

“To jsme také udělali. Jen co přišla na svoje místo, posadila se a vytáhla si knížku, sesypal se kolem ní hlouček zvědavců a Venca se jí na to přímo zeptal. Dominika se ale jen usmála, zavrtěla hlavou a uhasila zvědavost některých tím, že nám nemůže nic prozradit. Samozřejmě, že ve většině to vzbudilo mnohem větší zvědavost a začali na ni křičet. Ta je ale začala ignorovat a dělala, že ten hluk s ní není nijak spojen.” dovyprávěl můj spolužák. Pak ale přestávka skončila a na onu příhodu jsem už nemohl myslet.

Když jsme byli následující neděli na návštěvě u Moravců, rozhodl jsem se, že z Dominiky nějak vypáčím vysvětlení.

“Odpovím ti to samé, co všem ostatním: nemůžu ti nic říct.” Tak zněla její odpověď na mou otázku i poté, co jsem jí pověděl, co jsem slyšel od Davida. Z bitevního pole jsem se tedy vrátil bez úspěchu, ať jsem se snažil jakkoli.

(Na pokračování ...) ●

LW A CW STUDIO

Parta kamarádů, kteří propadli filmům a rozhodli se zrealizovat vlastní amatérské studio.

TEXT: **Karolína Soukupová 28**

Jeho tvůrci v čele s Josefem Slabým a Jakubem Kovářem milují tvorbu filmů, a to po svém, od začátku až do konce. Mezi jejich větší díla patří postapokalyptická série UN-PREPARED, nejvíce jsou pyšní na svůj první film „Oběťmi pro nic“ a nedávno vydali ironickou reklamu na stará kola značky Favorit „Kola Favorit, bylo líp“.

FILM

OBĚŤMI PRO NIC

LW an CW studio

Film se pyšní studentským i amatérským statutem. Snímek v sobě snoubí únos, střelbu, sociální síť a v neposlední řadě přátelství.

Prvních sedm minut. Nedivím se, že hlavní herečka (Veronika Kovářová) propadala záchvatům smíchu. Ona situace ale není vtipná ani trošku, ba naopak tyto minuty jsou zásadní pro další postupy a reakce postav. Je tam naprosto dokonalý, skvěle načasovaný záběr, který vás upozorní na celé téma filmu. Jedná se sice o pouhý Instagram, ovšem v tu chvíli si divák uvědomí, kde je problém.

To není jediná vyvedená scéna. Další, co pobaví, je například jednoduché vystoupení hlavního záporáka (Josef Slabý) z automobilu. Co na obyčejném vystoupení může být tak zábavné? Způsob, jakým je to točené, protože záběr na nohy samozřejmě nemohl chybět, tak se tato klasika stala v souvislosti s prostředím, oblečením a vozem tak trochu ironií.

Film má ale i své nedostatky. Občas si se zvukem pohrává vítr a jako asi u každého příběhu si občas říkáte, proč postava volí zrovna tento způsob jednání. Na druhou stranu, kam by zápleťka asi tak dospěla, kdyby hned na začátku hrdinka zavolala policii? Nutné také podotknout, že je to filmová premiéra a co je napoprvé, nebo napodruhé dokonalé?

Jedna z věcí, ze které trošku více mrazí, je skutečnost, že film je opravdu natáčen na základě reálné situace. Je děsivé, čeho jsou lidé schopni. Jednoznačně doporučuji najít si půlhodinku, snímek zkouknout a hlavně vyčkat do konce. Věnování je totiž krásné. ●

1. Odkud se vzal název „LW a CW studio“?

Jednoduše z našich přezdivek. Když jsem dostal nápad zakládat studio, museli jsme mít nějaké jméno. Fakt dlouho jsme se dohadovali ohledně názvu. Nakonec jsme dali dohromady své dvě přezdívky, dávalo to smysl, znělo to originálně.

2. Jak jste se od vašich prvních snímků v tvorbě posunuli?

Docela značně. Když jsme začínali, já měl minimum zkušeností, Josef, spoluzakladatel, měl cirka nulové. Ale chtěli jsme zkusit, jaké to bude. První rok byl zaměřen na kvantitu, protože jediné po kvantitě může přijít kvalita. To bylo tři roky zpátky. No, a teď máme film přihlášený na filmový festival „Černá věž“. Už netočíme tolik, ale děláme hodně na přípravách, tzn. půl /tři čtvrtě roku kompletujeme scénář, rekvizity a pak točíme v jednom termínu.

3. UN-PREPARED má prozatím první sérii o třech dílech odehrávajících se v postapokalyptickém světě, což není u studentských filmů úplně obvyklé. Kde jste přišli na takovýto námět?

První důvod byla atmosféra, ta se dá udělat jednoduše, zmizíte někde, kde není ani živáčka, vezmete kameru, pohrajete si s hudbou, barvami a výsledek je na světě. Druhý, celkem rozhodující faktor byl, že ve filmu, kde mnoho lidí následkem nějaké události zemřelo, nevyžaduje na natočení tolik osob, takže jsme si hravě vystačili dva.

4. V této sérii se toho moc nenamluví. Poprvé slyšíme hlasy postav až ve třetím díle, pouze pokud je to nezbytně nutné. Co stojí za zvolením hudebního podtextu a minima slov?

Původní námět byl na čtyři série a jeden z dílů byl hodně založen na dialozích. Natočili jsme ho z poloviny, ovšem následně si uvědomili naše ne tak obsáhlé zkušenosti co se týče zvuku, kamery, celkově ▶

NEJNÁROČNĚJŠÍ BYLO PRVNÍCH SEDM MINUT. A TO Z DŮVODU, ŽE AČKOLI VŠECHNO BYLO PŘESNĚ PŘIPRAVENÉ, NAPLÁNOVANÉ, NAŠE HLAVNÍ HEREČKA NEBYLA ZROVINKA V NÁLADĚ NATÁČET, PROTO NA ZÁBĚRECH BYLO VIDĚT, JAK SE SMĚJE.

natáčení, vypadalo to hodně neprofesionálně, uměle. On nahrávací plán byl také rozvržen do dvou týdnů, ale jeden z herců onemocněl, takže spousta bolesti a zvracení, které se ve filmu vyskytují, opravdu hraných není.

5. Neměli jste obavu z reakce diváků na němý film?

Spíše jsme se báli, že to není dostatečně akční. Němotu jsme se snažili vykompenzovat hudbou.

6. Velkým projektem je film „Oběťmi pro nic“, jak probíhala jeho realizace?

Je to zatím náš největší projekt, už od začátku jsme ho koncipovali tak, že tomu vyhradíme celý rok, potom přihlásíme na filmový festival. Snímek jsme tedy přizpůsobili osnovám FFČV a zhruba od listopadu roku 2018 pracujeme s nápadem, kdy zkusíme něco, co tady nebylo, co je tak trochu tabu. S omezeným počtem lidí a prostředků, které jsme měli, přišel nápad na téma únos. V tu chvíli se semkli úplně všichni a bylo úžasné sledovat, jak začali vymýšlet a každý do toho dal kousek. Jakub sice předhodil scénář, ale ten se od toho finálního značně liší.

7. Jakou část filmu bylo nejnáročnější natočit?

Nejnáročnější bylo prvních sedm minut.

A to z důvodu, že ačkoli všechno bylo přesně připravené, naplánované, naše hlavní herečka nebyla zrovinka v náladě natáčet, proto na záběrech bylo vidět, jak se směje. Natáčeli jsme scénu asi na dvacetkrát, všichni jsme už prostě ztráceli nervy... Takže potom začala být přirozeně smutná, no a film konečně začal vypadat, jak měl.

8. Kdy bude očekávaná premiéra?

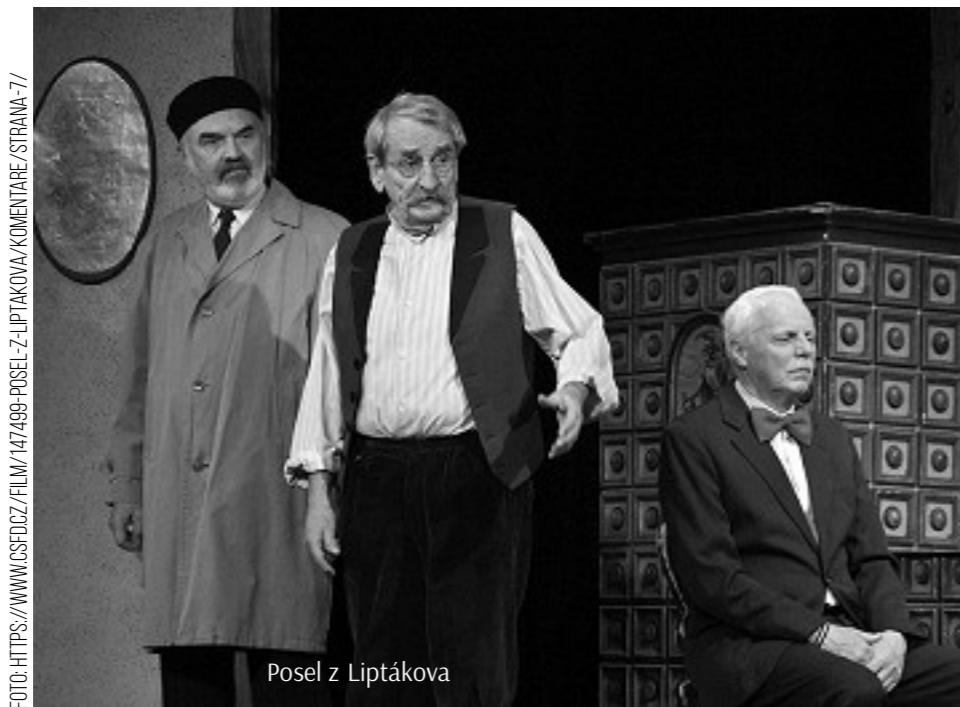
Pokud to na festivalu dopadne dobře, tak 23. listopadu v Českých Budějovicích. Pokud se nám nepoštěstí, tak někdy v říjnu.

Na kola, která Vás dovezou kamkoli, se můžete podívat na YT kanále „LW a CW studio“. Obsah, který nenaleznete na YT, určitě objevíte na INSTAGRAMU lwacw_studio.●

Natáčení

Kola, která Vás dovezou kamkoli

FOTO: [HTTPS://WWW.CSFD.CZ/FILM/147499-POSEL-Z-LIPTAKOVA/KOMENTARE/STRANA-7/](https://www.csfd.cz/film/147499-POSEL-Z-LIPTAKOVA/KOMENTARE/STRANA-7/)

Posel z Liptákova

ÓDA NA CIMRMANA, JEHO DÍLO A JEHO DIVADLO

BARON VON ÚVALY U PRAHY. MALÍŘ ŽÍLA. DĚD VŠEVĚD.

Kdo nebo co tyto postavy spojuje? A proč bychom je vlastně měli znát?

TEXT: **Sofie Anna Janebová 2.0**

Pokud jsme studenty nebo zaměstnanci Gymnázia dr. Josefa Pekaře, nebylo by na škodu vědět, že tyto postavy z her Jára Cimrmana hrál vystudovaný výtvarník a dějepisář Jaroslav Weigel, který například vymyslel kruhovou známku s jednou z 136 možných podob Jára Cimrmana a navštěvoval právě naše gymnázium. Postupně se vypracoval až na spoluzakladatele a výtvarníka Divadla Jára Cimrmana (zkráceně DJC) a spolu se svými kolegy se stal ikonou českého humoru. DJC už mělo výročí půl století do založení a popularita mezi fanoušky pořád neupadá. Jenže nic není věčné. Je pravda, že humor může být nesmrtelný, ale ne jeho představitelé. Z cimrmanovců nás postupně opouštějí další a další. 5. září 2019 to byl právě Jaroslav Weigel.

Když se tak dívám na první hru, kterou DJC uveřejnilo pod názvem Akt a poslouchám, jak je všechny živila "tadyhle mamka, neboť je vyučená kloboučnice. Chodila

do závodů Ferst a synové a tam od rána do večera píchala kloboučky, zatímco já jsem vám vařil, přebaloval tebe, Láďo, trestal Bedřicha, aby nelízal tu zeď a odtrhával od sebe dvojčata, aby se navzájem... neuškrtila!" je mi podivně. Chci se smát hře samotné a zároveň se mi chce smutnit, že zanedlouho už ani nebude možné vidět nějakou hru naživo. Určitě nejsem jediná, kdo má pro Cimrmanovský humor slabost a také ne jediná, komu zesnulí představitelé DJC v hloubi duše chybí. Ptala jsem se namátkou několika pedagogů naší školy na otázky vztahující se k Cimrmanovi a zde jsou výsledky:

	Ano	Ne
Znáte DJC?	IIII	
Sledujete hry DJC?	III	I
Znáte Jaroslava Weigela?	IIII	

CHCI SE SMÁT
HŘE SAMOTNĚ
A ZÁROVEŇ
SE MI CHCE
SMUTNIT, ŽE
ZANEDLOUHO
UŽ ANI NEBUDE
MOŽNÉ VIDĚT
NĚJAKOU HRU
NAŽIVO.

Odpovědi každého dotázaného mě zahřály u srdce, protože jsem viděla, že fanoušků DJC je tolik, kolik jsem očekávala. A není se čemu divit. Vedle samotného humoru postaveném na závěrech geniálního českého vědce vídeňského původu (jako třeba filozofická teorie nazvaná filozofie externismu, kterou autor vyvrací názor, který vlastně zastává) je to i energie a zájem herců, který si dokáže diváky absolutně získat na svou stranu. Mám to štěstí, že jsem několikrát Žižkovské divadlo Jára Cimrmana navštívila. Hodně her jsem již znala z televize, ovšem ona neodolatelná energie vylévající se z pódia přímo na mě a po celém sále byla okouzlující.

Myslím, že o hercích z DJC se dá bez nadsázky říci, že žijí pro svou práci. Je obdivuhodné, pokud někdo dokáže více než padesát let hrát patnáct střídajících se her a neztratit přitom hereckou vášeň, radost ze smíchu druhých a dokonalou schopnost vážného přednášení na úvod každé hry, i když témata jsou často tak komická, že je to často právě ten vědecký zápal do výmyslu, který diváky rozesměje. Někde jsem slyšela názor, že Mistrovo Divadlo by mělo být pod ochranou UNESCO. Plně s touto ideou souhlasím. A i kdyby tento legendární potůček vytékající z řeky českého humoru neměl ochraňovat svět, měli bychom to být na

každý pád my, Češi, ti, kterým je tento humor věnován a pro které je bez ustání padesát dva let opakován. Pro nás, českou veřejnost, bylo toto divadlo založeno, aby nám pomáhalo v těžkých chvílích a aby nás podporovalo v radosti, když jí je i tak dost. Vážme si toho a vlastenectky ochraňujme ty, kteří si kvůli nám dali takovou práci i v dobách, kdy se mnozí z nich museli mít na pozoru jen kvůli svým názorům. Nikdy není pozdě začít, a to platí i u Cimrmana. Věřím, že i ti, kteří by se k Cimrmanovi sami od sebe nedostali, mají teď tu pravou šanci si pustit některé z neznámějších her, jako třeba Akt, Afriku, Hospodu na mýtince nebo Vraždu v salónním coupé a najít si v nich své teplé místočko. Neříkám, že je každý musí nezměrně milovat, ale aspoň jim dát šanci. Vzdějme Cimrmanovi hold, stejně jako celé generace před námi. Mistrě, vstaňte! ●

FOTO: [HTTPS://WWW.CSFD.CZ/](https://www.csfd.cz/)

Posel z Liptákova

Tým pražských cimrmanologů se vydal do Liptákova v Jizerských horách. Cílem bylo prozkoumat drsný kraj Cimrmanova stáří.

Liebherr Roadshow
Pavel Balaš baví zas a znovu

PAVEL BALAŠ

MISTR ČR V MOTO TRIALU

Co si představíte pod pojmem moto trial? Sjíždění krkolomných, vysokých překážek? Napadlo Vás někdy, že je to jeden z nejbezpečnějších motosportů?

TEXT: **Karolína Soukupová 2.B**

Jaký je rozdíl mezi obyčejnou a trialovou motorkou?

No, na pohled chybí sedátko, je nižší, aby se dostala do větších terénů. Velký rozdíl je ve váze, samozřejmě je lehčí, ale nesmí mít méně než 65 kg, většinou se pohybují mezi 68-70 kily. Není to automat, ovládá se normálně manuálně.

Jak jste s mototrialem začínal?

Začínal jsem na kole (cyklo trial), vlastně trial jsem poprvé dělal až ve třinácti. Ale dneska se začíná už od pěti let, mají malé motorčičky a postupně se učí.

Je teda lepší začínat s kolem?

To je jedno, jsou lidi, kteří začínají na motorce a kolo mají jen jako doplněk, ➔

JE TO HODNĚ
KOLEKTIVNÍ
SPORT OPROTI
TŘEBA MOTO-
KROSU.

nebo naopak. Bike \trial se jezdí hodně, ale málokdo přejde na motorku.

Máte nějakou vysněnou překážku, kterou byste rád zdolal?

Už ne, já se bojím, míval jsem, ale teď už to chci jen přežít (smích).

V čem je podle Vás mototrial krásný?

Je to hodně kolektivní sport oproti třeba motokrosu. Tam se jen jede. Tady se sejdeme, vždy jede jeden, koukneme na něj, zhodnotíme, co udělal špatně, hodně spolu komunikujeme. A není to nezdravý sport, je vlastně z motoristických nejbezpečnější, protože se jezdí pomalu, a tím, že se nesedí, tak to nekope do zadku jako na motokrosu.

Změnil se ztelně trial od doby, kdy jste začínal?

Změnil. Neskákaly se takové výšky, jezdily se spíš nějaké potoky, kluzké kameny.

Nebezpečnost se tam hodně změnila. Správně mám pomocníka na závody, trénink a ten mi jistí motorku, takže když někde nevyjedu, tak mě chytí, nenechá mě spadnout.

A jak vypadá takový Váš závodní den?

Vstávám tak dvě hodinky před startem... Ono je nejlepší mít to jako všední den, aby člověk nebyl nervózní (smích). Ale hodinu před startem jsem už na motorce, oblečený, rozcvičený, protažený... Tu hodku před startem se už opravdu trénuje. Závody se jedou 6 hodin, je to tedy celodenní záležitost. Samozřejmě přijedu na nějaký úsek, okouknu ho, možná se mrknu jak to jede někdo jiný, ale jinak jsem na motorce.

Děkuji za rozhovor. ●

FOTO: HTTP://KROUSTEK.SWEB.CZ/MC/MORINA10.HTM

Celodenní záležitost
Závody se jedou 6 hodin.

AKCE

KNIŽNÍ SBÍRKA 2019

KAŽDÁ KNIŽKA SI ZASLOUŽÍ DĚTSKÝ ÚSMĚV

Knihomolové, neknihomolové, lidé všech věkových kategorií, slyšte! Bude sbírka. Jaká? No knižní přece ☺! Máte-li doma dětské knížky, které Vám akorát zabírají místo v poličce, neváhejte a udělejte dobrý skutek. Pošlete svazek dál, někomu, kdo ho odmění úsměvem.

Kdy sbírka proběhne?

28.- 29. 11. 2019

5. a 6. vyučovací hodinu

Kam můžete knížky donést?

Knížky můžete nosit do komunitní místnosti, učebny číslo 303.

Výborný stav knih není podmínkou!

V případě jakýchkoli dotazů neváhejte kontaktovat studentku 2.B Karolínu Soukupovou . ●

KAZATEL

NA HORRORCONU 2019

Dne 16.11.2019 se uskuteční již 4. ročník „undergroundové akce pro fanoušky horroru ve všech formách umění“, jak organizátoři sami píší.

TEXT: **Pavčina Lenghartová 8.0**

Součástí programu je i beseda s autorem Honzou Vojtíšekem o jeho románové prvotině Kazatel. O co se jedná? Stojí vůbec Kazatel za investici vašeho drahocenného času?

Kazatel je temný, mrazivý hororový román o středověkém knězi Řehořovi a mladíkovi ze současnosti, Gabenovi. Jedině jejich společné úsilí jim dává šanci jednou provždy skoncovat s něčím, co nechce nic víc, než se dostat na světlo. Za jakoukoliv cenu!

Tak praví anotace, avšak...

První stránky vás nechávají dlouhou dobu v napětí, čtete a čtete, dokud nezjistíte, že už jste za půlkou a že se vlastně vůbec nic nestalo. K tomu autor přimíchá pár vedlejších postav s obsáhlým životopisem, aby je mohl následně zabít – čili učinit 5 předchozích stránek téměř zbytečnými. Děj graduje pozvolna, místy mám dojem, že Vojtíšek záměrně odbíhá od rozuzlení, aby vás zahltil nemravnomáčkou (nejen) kolem hlavního hrdiny Gabena. Nemravné poznámky si ovšem neodpouští ani při samém vyvrcholení děje! – ale nemůžu samozřejmě nic namítat, jelikož již na počátku jste upozorněni na případnou destrukci mravních hodnot.

Aby toho nebylo málo, zajímavé prolínání dvou století se rázem mění na několikastránkový monolog kněze Řehoře, u něhož se stále nedozvídáme, proč se mu říká Kazatel, ve kterém objasňuje, o CO vlastně v celé knize jde, JAK spolu vše souvisí a hlavně PROČ se to dělo. No jeden velký chaos.

Ale co musím zaručeně vyzdvihnout, je

čtivost a bohatství Vojtíškovy slovní zásoby. Výborné vykreslení postav, různorodé atmosféry a především všech krvavých momentů, na kterých si každý milovník hororů pošmákně. Zajímavě popsané pocity a okamžiky, které sice zcela nepatří do hlavní dějové linky, ale ukazují, že Vojtíšek umí skvěle psát a volit vhodná slůvka.

Po jazykové stránce požitek, ačkoli by se knize hodila ještě jedna korektura. Nicméně přeci jen mi po přečtení románu cosi schází – takový ten wow pocit, který se většinou dostavuje, když dokončíte výbornou knihu. Nevím, nevím, mám z Kazatele rozporuplné pocity, počkám si, co nám k tomu poví sám Honza Vojtíšek v listopadu na HorrorConu. ●

CHLAD

Proč? Proč zrovna já? Musím to být já?... To jsou poslední věty, které si myslíte před smrtí.

TEXT: **Adéla Franka Chromcová 4.0**

Jak to vím? Zažil jsem to. Nejdřív se vám to zdouhavě vleče, ale potom... potom to jde rychle. A pak? Nic. Temnota. Prázdnost. Jediné, co vám zůstane, je ten nepříjemný nicotný chlad...

Každé dítě si vždy přálo zažít apokalypsu. Přišli si „cool“ (nebo jak tomu říkají ti mladí). Vystřílí všechny ty zombieky svým plastovým kulometem, co mají vystavený na polici u postele. Vyprávějí rodičům, jak by to celé probíhalo, rodiče se jim smějí do tváře a nechápavě přikyvu-jí hlavou... Taky jsem to zažil, sice s trochu jinými představami, ale zažil. Staré dobré časy, kdy jsem měl ještě celou svoji rodinu u sebe. Bylo mi devět. Bujná představitost a nádherné dětství.

Je mi... bylo mi 32. Ten den jsem byl v nemocnici se svojí těhotnou ženou v devátém měsíci. Tam šla na ultrazvuk, říkali, že by se měla už připravovat na porod. Oba jsme v tu chvíli byli šťastní, ale nervozita převládala. Ultrazvuk byl v pořádku a my se chystali, že pojedeme domů. Ovšem, co se nestalo... Zastavila nás sestřička, že by bylo nejlepší, aby tam žena zůstala kvůli počínajícím kontrakcím. My jsme se nejdříve vyptávali, ale nemělo cenu se hádat se zdravotní sestrou. Moje žena tedy zůstala v nemocnici a já jel domů.

18:23. Nevím, co mám dělat, dočetl jsem další knihu a nová se mi začínat nechce. Za pár minut bych měl vyrazit vyzvednout ženu z nemocnice. Zvoní mi telefon. Právě mi bylo oznámeno, že se v nemocnici něco děje. Okamžitě se zvednu a vyběhnu ven. Když mi řeknou, že se v nemocnici něco děje, musí to být vážné.

Bohužel to bylo víc, než jsem si myslel...

Vyšel jsem ven... oslnily mě zářící, naoranžovělé paprsky zapadajícího slunce. V ten moment jsem zapomněl na ženu, dítě... zapomněl jsem na život. Viděl jsem smrt... viděl jsem tmu, cítil jsem teplo a pak? Pak nic... pak jenom ten nepříjemný nicotný chlad.

Proč? Proč zrovna já? ●

BÁSEŇ

TMA

KLÁRA KULINOVÁ 4.0

Slepecká hůl, pes, brýle.
Každodenní život nevidomých.
Potmě strávené dlouhé chvíle
A ještě delší minuty v nich.

Jak vypadá strom, moře, řeka?
To se nejspíš nedozví.
Slyší vodu, jak odtéká,
Slyší když zvon v dáli zní.

Temné chvíle plné strachu
A obavy z okolí.
A někdy se bez poplachu,
Ztratí, najdou, obojí?

Nezáviděníhodný dar,
Temno – černo,
Být tak sám.

Báseň vznikla na téma „Černá kavárna“, kterou jsme společně se třídou navštívili. Zkoušeli jsme si, jaké je to být slepý a mohli debatovat a ptát se nevidomé na její každodenní život. ●

HANNAH KRAUS

NA ROK JAKO UČITEL V ČESKÉ ŠKOLE

TEXT: **Jakub Škvřina, Emily Mašková** 2A

Where are you from? From which state?

I grew up in Vermont. It's a really small state, the second least populated in the U.S. It's in the mountains, very rural, no cities.

After high school, I moved to New Jersey and went to Princeton University. I got my Bachelor's degree in Public Policy after four years. After I graduated, I moved across the country to California, and got a job for a school district. I was working on the administrative and policy side of the schools, doing research about teachers and teacher pay. Questions like: How should we pay teachers? How do we support our teachers to improve their teaching? How should we evaluate teachers?

I was there for two years and then I worked for a small non-profit law firm this summer. We represented people in prison who are serving life sentences. I travelled to visit our clients in prisons all over California. Our organization helped them prepare for their parole hearing, which is one of the main opportunities to get out of prison if you are serving a life sentence.

So... I don't know where I'm from. Originally from Vermont, but just moved from California.

Why did you choose to study public policy and political science?

My parents are actually both professors and they teach political science, so this might be part of why I am interested in these subjects. But they didn't force me to do it, of course. I have always cared about human rights and about why some people in society do not have as many advantages as others. I was driven to study public policy to learn about how we can structure our system of laws to take care of people more equitably.

Why did you decide to come here, to the Czech Republic?

Many reasons.

I got a Fulbright grant that brings Americans to Czech high schools to teach. I was interested in this because I was working in education policy (as I said), and doing

SO, I AM HERE BECAUSE IT IS INTERESTING FOR ME ACADEMICALLY AND PROFESSIONALLY, AND ALSO PERSONALLY, BECAUSE I AM HALF CZECH.

analysis, statistics, and research. I really enjoyed it. But I wanted to actually be in the classroom, and get to understand the teaching side of it as well. Also, my dad is from the Czech Republic (from Prague). He was 18 when he escaped to the U.S. illegally as a political refugee. It was after 1968. He was basically your age. Most of my dad's side of the family is still here. For a long time, I have wanted to come back and live here as an adult, and be closer to my Czech family. Also, because of my interest in policy, I was interested in learning about another country's education system and comparing it to what I knew about the U.S. system after working there for 2 years. So, I am here because it is interesting for me academically and professionally, and also personally, because I am half Czech.

Can you understand Czech?

You can test me and find out ☺. I've lived in the Czech Republic before, so that has helped – first when I was 2 years old, and again when I was 13. I attended 7th grade in a Czech school.

And besides that, have you visited Czech Republic?

I visited several times because I have family here. I also took a gap year after high school and spent the whole year travel-

ing and working in Europe – 3 of those months were in the Czech Republic.

Which Czech city do you like the most?

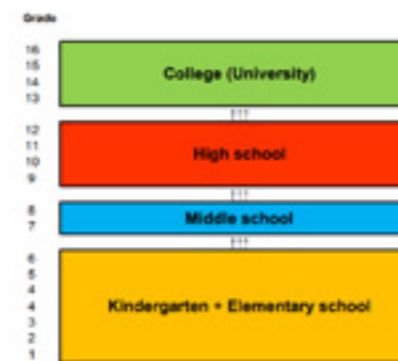
I know Prague the best because my family is there, so I think I like it the best. And obviously because it's a centre of culture, art, music, history.

How do you like Mlada Boleslav?

It's good so far. I like that it is close to a lot of beautiful nature, like Cesky Raj, and that it is close to bigger cities like Liberec and Prague. I've found some good cafes, and some nice running and bike trails. And so far, I like all the people I've met. But I'm still very new here, so I don't know too much.

What are the biggest differences between school system here and in the US?

There are many differences. We don't have entrance exams into most of our public schools – that is more for private schools. And our schools are structured differently. We have elementary school, middle school, high school, and college (university). We don't have a maturita test at the end of high school. It's hard to generalize about the system in the whole country. The education system is very decentralized and so it varies from state to state. ➔

There are also differences in the way you apply to university. It is very common to decide what to study only in your second year at university. This means you can take many different courses in your first year. My list was really funny; I took a course on Stalin's gulags, macroeconomics, modern music history, French, computer science, political theory. After the first year, you decide what you want to study and you then have more requirements about the courses you must take.

There is another big difference in the fact that children with disabilities don't have a separate school system in the U.S. They study at mainstream schools in classes with everyone else, or they sometimes spend some of the day in a different classroom, but it's still all in one school. I know "inkluzie" is a debated topic in Czech education policy, so I am interested to learn more about the history of it here.

What do you expect from this experience?

I hope to get to know as many of you as I can, and experience as much as I can! I hope to understand this country and culture better. Of course, I also want to help you to improve your English, and to answer your weird questions about the United States ☺.

What do you think about the English level at this school?

It's a big school, so there is a big range of levels. In the beginning, I think many students have been scared to speak English in front of me, maybe because they are nervous to make mistakes. I think people are starting to feel more comfortable.

Do you have any message for us students?

Hmm. Learn English (laugh), don't be afraid to make mistakes. Making mistakes is a normal part of learning a language, and it's always better to say something with mistakes than to say nothing at all. Don't be scared to say hi to me in the halls, or to ask me any questions, or to come see me if you need extra help, or to ask me to lunch or coffee if you want to practice your English some more.

MAKING MISTAKES IS A NORMAL PART OF LEARNING A LANGUAGE, AND IT'S ALWAYS BETTER TO SAY SOMETHING WITH MISTAKES THAN TO SAY NOTHING AT ALL.

Year 2017
with all its responsibilities

I have a conversation club that is open to anyone. Every Tuesday at 4 PM in room 115. I also have a lunch table on Mondays in the cafeteria. "Language tables" are common at some U.S. universities, where you go to the cafeteria and there is a French table, Spanish table, etc... The English language table is every Monday during the 5th lesson. You are welcome to join. ●

FEJETON

OSUD NA CESTÁCH

ŠTEPÁN PAVLIČEK, 7. 0

Každý z nás někdy začal plánovat nějaký relaxační, dobrodružný či rodinný výlet. Ve své mysli kdokoli vybuduje senzační plán, na který nikdo – a ani on sám – nezapomene. Již přípravné práce vám překazí záhadná síla, která náhodou schová nejnutejnější věci jako například: peněženku, klíče a mobilní telefon. Pokud i po této počáteční peripetii usednete do nějakého dopravního prostředku a začnete se přibližovat ke své cílové destinaci, do vaší cesty se znovu zaplete Osud. Pokud jedete vlakem, náhodou vlak postihne zpoždění a někdy si Osud hraje s vlakem tak dlouho, že vlak radši ani nepřijede do stanice a vy budete nuceni najít alternativu rychlejšího cestování, nebo jít po svých.

Další oblíbenou hrou Osudu je náhlá změna počasí. Když si naplánujete túru, která obnáší pouze slabých 20 kilometrů přes hory, řeky, moře a bažiny, náhle zjistíte, že vaše tempo 4 km za hodinu v městském prostředí, neznamená nic oproti náročnému terénu. Aby toho nebylo málo, začne pršet a v tu ránu zazní památná věta: „Vždyť je to jen přeháňka!“ Ovšem z malé přeháňky se stane „monzunová“ bouře, která je navíc nejsilnější za 10 let.

Další „oblíbenou“ kratochvílí je hraní různých pochodových her. Když jsem byl na výletě se školou, hráli jsme hru Divočák. Šlo o to, aby se každý schoval, pokud někdo zakřičí „divočák“. Přišlo to, někdo zakřičel kódové heslo. Všichni jsme se rozeběhli po lese poskrývat. Někdo běžel a sjel ze srázu... NE! Takhle to naštěstí nebylo, ale považte, že takové riziko tu vždy je. Abych to shrnul, pokud chcete jet na výlet, vše si připravte, promyslete, nestresujte, naplánujte a snažte si přiklonit štěstí, protože „Štěstí přeje připraveným“ ●

Karel Gott

Za svůj život získal přes 120 televizních ocenění, v anketě Český slavík přes 40 ocenění a mnoho dalšího, tudíž k jeho oblíbenosti jednoduše není co dodat.

SVIT PODZIMNÍCH UMŘELÝCH...

První podzimní měsíce letošního roku se nesou opravdu v depresivním duchu.

TEXT: **Pavčina Lenghartová 8.0**

Kromě Jaroslava Weigela nás opustily i další osobnosti. Kdo další tedy ukončil svou životní pouť a jaký nám zde zanechal odkaz?

KAREL GOTT (14.7.1939 – 1.10.2019)

Mnozí mi dají za pravdu, že největší zpráva za říjen byla o úmrtí Karla Gotta. Byl jednou z nejpoblíbenějších osobností minulého i tohoto století, jeho smrt naší zemi zasáhla. Za svůj život získal přes 120 televizních ocenění, v anketě Český slavík přes 40 ocenění a mnoho dalšího, tudíž k jeho oblíbenosti jednoduše není co dodat. Nazpíval spoustu přímo kultovních písniček v češtině, němčině nebo ruštině, svým jedinečným znělým hlasem dokázal zapůsobit na každého posluchače. Ale kromě své výtečné pěvecké kariéry byl podle mnohých přátelským a sympatickým člověkem. Za totality mu bylo umožněno koncertovat v různých západních zemích, kde mu bylo i nabízeno, aby zde žil, ale on přesto zůstal ve vlasti. Karel Gott prožil život přesně takový, jaký si zasloužil. A co nám tady tedy po sobě zanechal? Hudba patří k nesmrtelnému odkazu, který svým vlastním způsobem promlouvá k posluchačům, což Karlovi Gottovi šlo jedna báseň. Až se budete dívat na Včelku Máju, v Popelce uslyšíte Kdepak ty ptáčku hnízdo máš, nebo si zatančíte na Trezor, veškeré písničky budete schopni si neustále pobrukovat. Skrz jejich podmanivé melodie s námi kus tohoto umělce nadále kulturně zůstává.

VLASTA CHRAMOSTOVÁ (17.11.1926 – 6.10.2019)

Vlasta Chramostová byla herečka a publicistka, znát ji můžeme z filmů jako Spalovač mrtvol nebo Je třeba zabít Sekala, ale

také hrála v Divadle na Vinohradech a do roku 2010 v Národním divadle. Kromě její herecké stránky se jednalo i o výjimečnou osobnost - roku 1998 jí Václav Havel udělil Řád T. G. Masaryka III. třídy za zásluhy o demokracii a lidská práva. Jako jedna z prvních podepsala Chartu 77, a tudíž jí byly zakázány umělecké aktivity – byla doslova připravena o živobytí, s manželem vyráběli lampy ze střepeň, nicméně toto období oba snášeli velmi čestně a statečně. Pro Vlastu Chramostovou totiž znamenaly mravní hodnoty více než zákaz umělecké činnosti. Do roku 1989 vystupovala jen v bytovém divadle, kde například připravila představení podle Seifertovy knihy Všecky krásy světa (tehdy nesmělo v Čechách vyjít). Byla to právě její iniciativa, díky níž vůbec něco jako bytové divadlo vzniklo. Hrál se vždy v soukromí a tajně jen pro zvané lidi. Vysoce cením její odvalu protizákonně inscenovat díla zakázaných autorů, jelikož riziko „odhalení“ bylo velké. Chtělo to neskutečnou trpělivost a výjimečnou psychickou sílu čelit strachu o vlastní budoucnost i budoucnost všech účinkujících, ale přesto riskovala, aby mohla špetku naší kultury pozdvihnout. Její bytové divadlo pro mě znamená nejen jedinečnou divadelní aktivitu tehdejší doby, ale i odvahu nenechat se umlčet, určitou formou bojovat proti režimu. I když se v r. 1989 její jméno objevilo na Cibulkových seznamech spolupracovníků STB, s touto ranou se vypořádala se ctí. Její moto znělo: „Víte, celý život se odehrává v rámci prohraných vítězství a vítězných proher.“ ➤

KONCEM 80. LET, PO SMRTI DISIDENTA PAVLA WONKY, ZORGANIZOVALA PROTESTNÍ HLADOVKU A NA JEHO POHŘBU PRONESLA KRITICKOU ŘEČ.

HANA JÜPTNEROVÁ (31.1.1952 – 7.10.2019)

Signatáři Charty 77 byli všichni do jednoho odvážné osobnosti, schopné vyjádřit odpor proti režimu. Kromě Vlasty Chramostové nás v říjnu opustila další signatářka – Hana Jüptnerová. Jméno možná ne tak známé jako Karel Gott, ale určitě stojí za zmínku. Narodila se v Trutnově, ale vystudovala brněnskou pedagogickou fakultu, kde se již seznamovala s lidmi protirežimní opozice. Rozvedla se s manželem, protože mu nechtěla kvůli svému podpisu způsobovat problémy, ale musela sama pečovat o své dvě děti. V zaměstnání (učila němčinu na gymnáziu v Jilemnici) zprvu problémy neměla, ale StB jí vyhrožovala, tak se sama přiznala řediteli, který už se o všechny problémy postaral – jednoduše jí na gymnáziu stále dělali naschvály. Zezačátku se příliš nechtěla angažovat v politice, podpisem Charty pouze vyjádřila svou solidaritu s pronásledovanými, avšak koncem 80. let, po smrti disidenta Pavla Wonky, zorganizovala protestní hladovku a na jeho pohřbu pronesla kritickou řeč. Od té doby už svůj odpor vyjadřovala aktivně – opustila své zaměstnání, bylo jí „dovolené“ umývat nádobí v pekárně a cukrárně ve Vrchlabí. K vyučování se vrátila po r.1989. Byla tedy silnou osobností, která stejně jako ostatní signatáři čelila následkům svých činů. Můžeme si pouze představit, jaké to muselo být...●

FOTO: HTTPS://WWW.PAMEI.NARODACZ/CS/JUP/NEROVA-HANA-1962

Hana Jüptnerová

Byla silnou osobností, která stejně jako ostatní signatáři čelila následkům svých činů.

Vlasta Chramostová

v legendárním Spalovači mrtvol (archiv ČT)

FOTO: HTTPS://WWW.FREKVENCE1.CZ/CLANKY/ZPRAVY

Tomáš Satoranský
proti Scottu Wilbekinu (TUR)

BASKETBALOVÁ SENZACE FIBA BASKETBALL WORLD CUP CHINA 2019

V uplynulých týdnech jsme asi všichni slyšeli slovo basketbal více než obvykle.

TEXT: **Zuzana Nocarová** 4c

MISTREM SVĚTA SE STALO ŠPÁNĚLSKO, KTERÉ SLAVÍ DRUHÝ TITUL NA MS V HISTORII. ČEŠI SKONČILI SENZAČNĚ NA 6. MÍSTĚ.

Konalo se již 18. MS v basketbalu mužů. Mistrovství proběhlo ve dnech 31. 8.-15. 9. v Číně, konkrétně na 8 místech: Peking, Šanghaj, Nanjing, Wuhan, Dongguan, Guangzhou, Foshan a Shenzhen. V akci jsme mohli vidět 12 evropských, 7 amerických, 7 asijských a 5 afrických mužstev a Čínu, která měla jako pořadatelská země zajištěnou účast automaticky. Turnaje se tedy zúčastnilo 32 týmů rozdělených do 4 skupin po osmi. Nejlepší dva týmy z každé skupiny postoupily do 2. kola skupinové fáze – 4 skupiny po čtyřech týmech. Nejlepší 2 celky z těchto skupin postupovaly rovnou do čtvrtfinále, kde už se hrálo klasicky vyřazovacím systémem. Česká reprezentace do turnaje vstoupila porážkou s USA. 2. místo v základní skupině, které znamenalo postup do osmifinále, zajistily výhry nad Japonskem a favorizovaným Tureckem. Cestu do čtvrtfinále mezi nejlepších 8 týmů světa zaručila výhra nad Brazílií a následná prohra s Řeckem, kde Češi udrželi náskok soupeře pod hranici 11 bodů a díky odpolednímu vítězství USA nad Brazílií jim postup neunikl. Čtvrtfinále

pro Česko mj. znamená i účast v kvalifikaci o olympiádu v Tokiu. Po prohře s dosud neporaženou Austrálií se Češi dostali do skupiny o 5.-8. místo, ve které hned následující den porazili Polsko 94:84, což znamenalo boj o 5.-6. místo. Ve čtvrtfinále skončili po porážce s Francií i Američané, kteří nakonec skončili sedmí. V boji o 5. místo podleli silnému Srbsku 81:90. Mistrem světa se stalo Španělsko, které slaví druhý titul na MS v historii. Češi skončili senzačně na 6. místě. Samostatná Česká republika se na Mistrovství světa ještě nikdy neobjevila, poslední start Československa se uskutečnil v roce 1982.●

ANKETA NOVĚ NASTUPUJÍCÍ UČITELÉ

TEXT: **Kateřina Horáková** 3.0, **Adéla Šafránková** 3.0

Pan profesor Adam Krupička

1. Jaká jsou vaše očekávání od studentů?

Od studentů očekávám otevřenou mysl, která se nebojí nových poznatků, a ochotu naučit se za každých okolností o trochu víc, než je potřeba. Všechno ostatní přinese pilná práce.

2. Je nějaký výrazný rozdíl mezi předchozí školou a naším gymnáziem?

Před příchodem na Gymnázium dr. Pekaře jsem učil na několika středních školách a pět let jsem také přednášel na univerzitě českou literaturu. Naposledy byla mým pracovištěm 2. ZŠ na Komenského náměstí. Setkal jsem se tam po dlouhých letech s těmi, kteří mne učili jako školáka, a měl tu čest nazývat je svými kolegy. Zde, na gymnáziu, je situace úplně jiná. Opět před sebou mám mladé cílevědomé lidi, kteří jsou už jen pár kroků před dospělostí, nejsou již tolik hraví, ale dovedou se ponořit do problémů, které probíráme v historii i literatuře. To mi moc vyhovuje!

3. Co se vám tu nejvíce líbí?

Bezvadná organizace chodu školy a profesionální prostředí. To, co by patron školy,

dr. Josef Pekař, možná nazval kulturou poznání.

4. Proč jste si vybral gymnázium?

Svou pedagogickou praxi jsem kdysi vykonával u paní profesorky Šindelkové a paní doktorky Bártové, představily mi gymnázium v nejlepší světlo a nadchly mne pro práci na tak vysoké úrovni.

5. Máte nějakou vtipnou historku, o kterou byste se s námi chtěl podělit?

Nejvíce zajímavých momentů zažijete, když zkoušíte u maturity... Ale myslím, že v naší profesi by měla platit obdoba lékařského tajemství. ●

Paní profesorka Dagmar Sofie Molinová

1. Jaká jsou vaše očekávání od studentů?

Život mě naučil nemít žádná očekávání, ale zatím jsem mile překvapená tím, jak se studenti chtějí učit a jak mě mezi sebe příjemně přijali.

2. Je nějaký výrazný rozdíl mezi předchozí školou, na níž jste učila, a naším gymnáziem?

Myslím, že děti mají stejně skvělý náboj jako jiné mladé děti, jsou stejně báječní, ale ten zájem o vědění je tady markantně větší. Proto se moje práce změnila v ta-

kovou radost. Řekla bych, že co se týče matematických dovedností, se to změnilo hodně k lepšímu.

3. Co se vám tu nejvíce líbí?

Myslím, že právě ta energie těch dětí, které se chtějí učit.

4. Proč jste si vybrala právě toto gymnázium?

Učila jsem na střední škole elektrostavební a dřevozpracující a přeče jenom gymnázium je prestižní škola, tak proto. ●

Paní profesorka Zuazana Voničková

1. Jaké jsou vaše očekávání od studentů?

Od studentů očekávám pracovitost, aktivní spolupráci a snahu se zlepšovat.

2. Je nějaký výrazný rozdíl mezi předchozí školou a naším gymnáziem?

Toto je moje první zkušenost s učením na klasické škole, nemám tedy s čím porovnávat. V loňském roce jsem po dokončení studií pracovala jako lektorka anglického jazyka v soukromé jazykové škole, kde jsem vedla individuální a skupinové kurzy pro dospělé.

3. Co se vám tu nejvíce líbí?

Nejvíce se mi líbí zájem studentů o anglický jazyk a přátelský kolektiv.

4. Proč jste si vybrala gymnázium?

Jsem absolventkou tohoto gymnázia, a proto jsem byla velmi ráda, že se mohu vrátit do prostředí, které velmi dobře znám.

5. Máte nějakou vtipnou historku, o kterou byste se s námi chtěla podělit?

Žádnou vtipnou historku zatím bohužel nemám. ●

Paní profesorka Vladěna Floriánová

1. Jaká jsou vaše očekávání od studentů?

Očekávám od nich férové jednání a dodržování stanovených pravidel.

2. Je nějaký výrazný rozdíl mezi předchozí školou a naším gymnáziem?

Těch rozdílů je hned několik. Největší spatřuji v přístupu studentů. Zde se chtějí žáci něco naučit, jsou motivovaní, cílevědomí, snaží se, což se mi velmi líbí.

3. Co se vám tu nejvíce líbí?

Nejvíce se mi líbí přátelský kolektiv a

zodpovědný přístup většiny studentů ke studiu.

4. Proč jste si vybrala gymnázium?

Cítila jsem, že potřebuji změnu, a proto jsem se rozhodla poslat svůj životopis na různé střední školy. Absolvovala jsem více pracovních pohovorů, ale vybrala jsem si Pekařovo gymnázium.

5. Máte nějakou vtipnou historku, o kterou byste se s námi chtěla podělit?

Žádnou publikovatelnou vtipnou historku nemám ☺. ●

DOPOLEDNE S MÁCHOVÝM MÁJEM

Přednáška a workshop

TEXT: **Redakce**

V pondělí 23. září 3. a 4. vyučovací hodinu opět proběhla v učebně českého jazyka(112) přednáška a workshop hosta z Ústavu české literatury AV ČR. Tentokrát jím byl PhDr. Michal Charypar, Ph.D., který nejprve představil Máj a jeho kritickou edici, jež letos vyšla. Následoval přednes a dramatizace vybraných pasáží z Máje v podání tří studentů naší školy, a to pod vedením prof. Šerákové. Celá akce byla uzavřena textologickým seminářem o různých variantách Máje. ●

PhDr. Michal Charypar, Ph.D. představil Máj a jeho kritickou edici, jež letos vyšla.

SKOTSKÁ NÁDHERA

*Haggis, Loch Ness, shortbread, dudy,
Edinburgh, bodláky, kvilt*

TEXT: Adéla Kuželová 3.c

Skotsko

Už po samotné cestě autobusem by vám Skotsko naprosto učarovalo. Na rozlehlých zelených kobercích se v obrovských stádech válejí chumáčky bílé vlny, kolem klid, mraky se prohánějí po obloze, jeden nahněvanější než druhý.

Tohle vše se mi vybaví, když pomyslím na Skotsko.

NEJVÍC MĚ ZAUJALA KAVÁRNA J.K. ROWLINGOVÉ, V NÍŽ TVOŘILA NOVÝ FANTASTICKÝ SVĚT, KTERÝ, COŽ V TU DOBU JEŠTĚ URČITĚ NETUŠILA, JEDNOU BUDOU ZNÁT ASI VŠECHNY DĚTI I DOSPĚLÍ PO CELÉ ZEMĚKOULI.

Dnes vám chci přiblížit svůj výlet do Skotska, kam jsme se vydali ke konci září. Po cestě trajektem jsme všichni uvítali pevnou půdu pod nohama a těšili se na prohlídku hlavního města Edinburghu. Viděli jsme toho spoustu zajímavého, například sošku psa Bobbyho, který i po smrti svého pána chodil hlídat jeho nový podzemní dům. Také jsme viděli Saint Giles' Cathedral, ale co mě zaujalo nejvíc, byla kavárna J.K. Rowlingové, v níž tvořila nový fantastický svět, který, což v tu dobu ještě určitě netušila, jednou budou znát asi všechny děti i dospělí po celé zeměkouli. „Pojď mě tu prosím vyfotit, ta fotka je pro mě životně důležitá!“ prosila jsem kamarádku. Ale co bych to byla za turistu, kdybych se samozřejmě nejvíce netěšila na onu chvíli, kdy nás paní s encyklopedií v hlavě pustí prozkoumat krásy (a hlavně obchody) města na vlastní pěst. Zrovna když jsem předstírala, že telefonuji v oné proslulé červené krabici – „No tak, ještě jednu fotku – poslední. Slibuju.“ – začalo nám neskutečně pršet. Na silnicích tancovaly kapky deště, pestré barvy na ulici se měnily s ještě větší vehementností, jak se lidé s deštníky co nejsvižněji snažili dostat tam, kam potřebovali.

„Doufám, že nám uvaří velkou večeři.“ „To pochybuju, Skoti jsou prej pěkný držgrešle.“ „Co to povídáš?“ „Vždyť za nás dostávají zaplacené, musí nám dát najíst.“ „Z těch jejich polotovarů se moc nenajíš.“ „Stejně jim ani nebudeš rozumět, co říkají.“ „Je pravda, že jednou řekneš, že nechceš dezert a už ho od nich nikdy nedostaneš.“ Pomalu mi začne v žaludku skákat ten masový koláč, co jsem snědla ke svačině. Asi to bude nervozita ze setkání s rodinami.

„Klepali jsme kosu“ před autobusem, když se před námi vynořil usměvavý starý pán s brýlemi většími než jeho obličej. „Tak vás tu vítám, jak se vám líbí ve Skotsku?“ S nesmělymi úsměvy jsme usedli do auta a odpověděli, že je tu moc hezky. Rozhoduji se vložit trochu života do té hrobové atmosféry, obzvlášť proto, že místo masového koláče na mě volá sám žaludek a obavy, které mi zasadily do hlavy spolužáci, a úzkostlivě se ptám: „Nevíte, co bude k večeři?“ „To nevím. Musíte se zeptat mé ženy.“ Malinká, brýlatá paní nás usadila ke stolu: „Ohřívám vám polévku. Dělal jsem ji sama!“ oznámila pyšně a postavila před nás kouřící misku se zeleninovou polévkou. Možná se spolužáci spletli, když říkali, že vaří z polotovarů. Druhý chod nás ale přesvědčil o opaku, protože jsme dostali mražené rybí prsty a kaši z pytlíku. A když se nás zeptali, jestli si dáme zmrzlinu, pohotově jsme odpověděli: „Ano, to bychom moc rádi.“ Po večeři nás paní uvedla do pokoje, který vypadal, jako by jim každý den přijížděla na přespaní královská rodina. Ano, trochu přeháním, ale byl opravdu nádherný. Po únavném dni jsme upadli do peřin a spali jako nemluvnata.

Ráno nás paní odvezla na místo srazu a hned v autobuse jsme si všichni vyměňovali dojmy. „My jsme měli k večeři mraženou pizzu.“ „My jsme měli hamburger a hranolky.“ „Nám lezou po oknech slimáci.“ „Co?“ „A máme blechy v posteli.“ „Jak je to možné?“ „Ta paní má zblešené kočky a slimáci nevím, odkud se vzali.“ „My máme naprosto skvělou rodinu!“ Projížděli jsme po nádherných sídlech bývalých princů a princezen, zpívali skotskou hymnu a užívali si výhled na nádhernou přírodu, kopce, které nás pozorovaly skrz okna autobusu, a my jim dychtivě opláceli pohled. „To jsem rád, že vás vidím živé a zdravé.“ řekl pan Law. S obočím šplhající až ke kořínkům vlasů, jsme se zmateni zeptali, jak to myslí. „Přeci, že vás Nessie nesežrala.“ Všichni se uvolněně smějeme a myslíme na nádhernou modrou planinu, kde se vlnky honí po hladině a u útesů se zase obrací zpět k nám. Na ruinách hradu jsou nádherné výhledy a my jsme rádi, že jsme ukořistili tolik pěkných fotek. K večeři jsme měli jejich klasické stew – dušené maso a zase si nestěžujeme na pytlíkový obsah, protože v hlavě máme jen a jen tu krémovou dobrotu, co bychom rádi jako dezert...

Další den už se musíme rozloučit s naší úžasnou rodinou, všichni se objímáme a v duchu jim děkujeme za jejich odblešenou kočku. Cestou zpátky se zastavujeme v kapli, kde je uložen svatý grál, a v odpoledních hodinách nastupujeme na trajekt. Teprve tam si uvědomím, že mě žádný akcent vlastně vůbec netrápil... ●

Soška psa Bobbyho
který i po smrti svého pána chodil hlídat jeho nový podzemní dům

Loch Ness
druhé největší jezero ve Skotsku v nadmořské výšce 16 m.

MÁTE UŽ DOČTENO?

Pokud ano, budeme moc rádi, když časopis vrátíte na školní parapet, aby si ho mohl přečíst i někdo jiný.

DĚKUJEME!

Karel Gott

V jedné ze svých posledních písní „Ta pravá“.

Foto z klipu na: <https://karelgott.lnk.to/TaPravaID>